

„Vy jim dejte jíst!“

Jsme na opuštěném místě poblíž Betsaidy v Galileji. Ježíš mluví o Božím království k velkému zástupu lidí. Mistr se tam vydal s apoštoly, aby je nechal odpočinout po jejich dlouhé cestě po tomto kraji, při níž hlásali obrácení, „všude hlásali radostnou zvěst a uzdravovali“¹. Unavení, ale s naplněným srdcem vyprávějí, co zažili.

Lidé, kteří se o nich doslechli, se k nim však přidali. Ježíš všechny přijímá - naslouchá, mluví, uzdravuje. Zástup se zvětšuje. Blíží se večer a začínají pociťovat hlad. Apoštolové jsou tím znepokojeni a navrhují mistrovi logické a realistické řešení: „Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu.“ Ostatně Ježíš už toho vykonal tolik... On však odpovídá:

„Vy jim dejte jíst!“

Jsou ohromeni. Je to neproveditelné. Mají jen pět chlebů a dvě ryby pro několik tisíc lidí. V malé Betsaidě není možné obstarat to, co je potřeba, a ani by na to neměli peníze.

Ježíš jim chce otevřít oči. Potřeby a problémy lidí se ho dotýkají a on se snaží je vyřešit. Vychází přitom z reality a využívá toho, co je. Pravdou je, že to, co mají, je málo, ale on je povolává k poslání: být nástroji milosrdenství Boha, který myslí na své děti. Otec zasahuje, a přesto je „potřebuje“.

Zázrak „potřebuje“ naši iniciativu a naši víru, a pak ji nechá růst.

„Vy jim dejte jíst!“

Na námitku apoštolů tedy Ježíš odpovídá tím, že přebírá odpovědnost, ale žádá je, aby vykonali celý svůj díl - byť malý. Nepohrdá jím. Neřeší problém za ně; zázrak se koná, ale vyžaduje jejich účast se vším, co mají a co by mohli obstarat a dát Ježíši k dispozici pro všechny. To předpokládá určitou obět a důvěru v něj.

Mistr vychází z toho, co se nám děje, aby nás naučil starat se společně jeden o druhého. Tváří v tvář potřebám druhých neplatí žádné výmluvy („to není náš úkol“, „s tím nemohu nic dělat“, „musí si nějak poradit jako my všichni...“). Ve společnosti, kterou Bůh stvořil, jsou blahoslavení ti, kdo sytí hladové, oblékají chudé, navštěvují potřebné.²

¹ Lk 9,6.

² Srov. Mt 25, 35-40.

„Vy jim dejte jíst!“

Vyprávění o této události připomíná obraz hostiny popsané v knize Izajáš, kterou sám Bůh připravil všem národům, kdy On „setře slzy z každé tváře“³. Ježíš nechá lidi usadit ve skupinách po padesáti jako při velkých příležitostech. Syn jedná jako Otec, což podtrhuje jeho božství.

On sám dá všechno, dokonce až do té míry, že se pro nás stane pokrmem v eucharistii, nové hostině sdílení.

Tváří v tvář mnoha potřebám, které vyvstaly během pandemie covidu-19, vytvořila barcelonská komunita Fokoláre prostřednictvím sociálních sítí skupinu, v níž lidé sdílejí své potřeby a dávají do společného věci a zdroje. A je působivé vidět, jak koluje nábytek, potraviny, léky, domácí spotřebiče... Protože „sami můžeme udělat málo“, jak říkají, „ale společně můžeme udělat hodně“. I dnes skupina „*Fent família*“ pomáhá zajistit, aby stejně jako v prvních křesťanských komunitách nebyl nikdo z nich v nouzi⁴.

Silvano Malini a tým Slova života

³ Iz 25,8.

⁴ Srov. Sk 4,34.